Η ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω καμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται ὅλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φοραῖς τὴν ἑβδομάδα καὶ τυπόνεται σὲ 7—8 χιλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομή του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνεν ἀς δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητής, ἂν δὲν στείλη πρῶτα τὸν παρά. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες ὅσα εἶνε ἀτομικά, καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενῆντα λεπτά, τὴ κάθε φορά.

Γουδί.

Χτὲς ἔλεγε ἕνα κορίτσι μπροστά μου σὲ ἕνα κοινοκύρι ἄνθρωπο, τὸ ὁποῖο ἔχει βγῆ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τὸ σφαγεῖο τοῦ Γουδιοῦ.

— Τί νὰ σοῦ κάνω, μπάρμπα, ποῦ τὴ μέρα ποῦ ἔφεραν τὸν «Παληάνθρωπο» νὰ μᾶς ἐπιθεωρήσῃ, δὲν ἤτανε τόσο ἐξυπνος νὰ πάῃ μέσα στὸ πάχνι νὰ σηκώσῃ τὰ σεντόνια, νὰ 'δῆ πόσους πεθαμένους εἶχανε ριχμένους τὸν ἕνα ἀπάνω στὸν ἄλλο σωριασμένους, σὰν ἄχυρα. Ὅταν πεθένουν πέντε ἑξ, τοὺς φρίνουν ξέθαυτους γιὰ νὰ πεθάνουν καὶ ἄλλοι καὶ τοὺς σωριάσουν μαζὶ σ' ἕνα λάκκο. Ὅταν δὲ ἰδοῦν κάνενα ἢ κάμμια νὰ ξεψυχᾷ, τὸν ἁρπάζουν καὶ τὸν ρίχνουν ζωντανὸ ἀπάνω στὰ μαρμαρωμένα κορμιὰ τῶν πεθαμένων κ' ἐκεῖ βγαίνει ἡ ψυχή του. Ἤτανε δυὸ ποῦ ἤτανε σὲ ἀνάρρωσι καὶ γύρεψαν λίγο νερό, καὶ τοὺς πῆγαν κρύο, ἕνεκα τοῦ ὁποίου πέθανάν τὴν ἄλλη μέρα. Κάτι ἄλλους τοὺς φρίνουν χωρὶς σταλιὰ νερό, καὶ κόλλοῦν τὰ λαρύγγια τους καὶ ξερένονται τὰ χείλια τους καὶ πεθαίνουν γανιασμένοι ἀπὸ νερό.

Τότες πῆρα τὸν λόγο κ' ἐγὼ καὶ τῆς εἶπα:

— Κορίτσι μου, ὁ «Παληάνθρωπος» εἶμαι ἐγώ, δὲν λέω δὲν πῶς εἶμαι ἔξυπνος, ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ τόση σοφία, ὥστε ἐκεῖ ποῦ εἶδα ἕνα σωρὸ καὶ φαινότανε σὰν ροῦχα βλογιασμένων γιὰ πλύσι, ὥστε νὰ τὰ σηκώσω καὶ νὰ 'δῶ ἀπὸ κεῖ ἀπὸ κάτω τοὺς πεθαμένους. Αὐτὸ καὶ προφήτης νάμουνα πάλι δὲν θὰ τὸ καταλάβενα.

Εὔγανα τὸ καπέλο μου καὶ ἔφυγα, λέγοντας καὶ πάλι:

— Ἔλᾶτε, μασκαράδες νὰ μ' ἀποδείξετε ψεύτη.

Ὅτι σᾶς λέω ἀλήθεια, ἔχω μία μεγάλη ἀπόδειξι.

Πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρῶποι ποῦ τοὺς γράφω τόσα καὶ τόσα, δὲν τολμοῦν νὰ μοῦ πετάξουν μιὰ καταγγελία ἐπὶ περὶ διὰ συκοφαντίας, καὶ νὰ μὲ χώσουν μέσα νὰ βάνω γνῶσι, ἂν ἀποδειχτοῦν ψέμματα.

Ἀλλὰ ποῦ τολμοῦν, ποῦ θὰ παρουσιάσω ἕνα μιλλιοῦνι ἑκατομμύρια μαρτύρους ἀρσενικοὺς καὶ θυλικοὺς, ποῦ θὰ σταλθοῦν μιὰ 'γιὰ πάντα στὸν Μεντρεσὲ ὡς δολοφόνοι καὶ κακοῦργοι.

Στοῦ Γουδιοῦ τὴν ἔρημη ράχη,
ἡ Βλογιὰ περπατάει μονάχη,
μελετῶντας τοὺς τόσους θαμένους,
καὶ στὴ κόμη στεφάνι φορεῖ,
γινομένο ἀπ' τοὺς πεθαμένους,
ποὺ χουν θάψει στὴν ἔρημη γῆ.

Ἀρσάκειον

Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ τιμόνι τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ μισὸ τοῦ ἀντρα. Ἀπὸ τὴ γυναῖκα βαστάτε ὁ κόσμος. Χωρὶς γυναῖκα κόσμος δὲ ὑπαρχε. Ἀπὸ τὴ γυναῖκα γεννήθηκε ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Χριστός, καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, δηλαδὴ ὁμοούσιος τοῦ Θεοῦ, θὰ πῆ, ὅτι καὶ τὸν Θεὸ γέννησε γυναῖκα.

Ἡ Φύσις.

Καὶ ἐπειδὴ ξεπέσαμε σὲ φιλοσοφίαις, σταθῆτε νὰ σᾶς πῶ καὶ κάμποσα ἀρχαῖα ἑλληνικά, ὄχι περὶ διαγραμμάτων, ἀλλὰ ἐξηγημένα στὴ χυδαίικη.

Λοιπὸν ἔλεγα οἱ ἀρχαῖοι.

Γυναῖκα ἀπὸ γυναῖκα δὲν διαφέρει τίποτα

Γυναῖκα καλὴ εἶνε δύσκολο νὰ βρῆ κάνένας.

Ἀπὸ τὴ γυναῖκα προέρχονται ὅλα τὰ κακά.

Ἡ καλὴ γυναῖκα εἶνε σωτηρία μας.

Καὶ ἄλλα πολλά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς πῶ καὶ τί εἶπε καὶ ὁ Σουσαρίων, ὁ πρῶτος καραγκιοζῆς τῆς Ἑλλάς, τὸν ὁποῖον ἄφησε ἡ γυναῖκά του, καὶ ἀπὸ τὸ καϋμό του ἀνέβηκε ἀπάνω σὲ μιὰ κοτρόνα καὶ εἶπε μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς Ἀθηναίους.

«Ἀκοῦστε, συμπολίταις Καγκαρέοι, ἐγὼ ὁ Σουσαρίων, ὁ γυιὸς τῆς Φιλίνου ἀπὸ τὸ χωριὸ Τρίποδα τῶν Μεγάρων σᾶς λέγω τάδε: Ἡ γυναῖκες εἶναι κακὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ, συμπολίταις, δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε, νὰ κατοικήσωμε σὲ σπίτι χωρὶς γυναῖκα».

Μ' ἄλλα λόγια, εἶνε σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε, ὅτι καλὴ κακὴ βγῆ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ τὴν ὑποφέρωμε.

Μ' αὐτὰ ὅλα, θέλω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐν γένει εἶνε

ἕνα πρᾶγμα ἀπὸ τὸ σπουδαιότερα σοῦ κόσμου· ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μας καὶ ἡ δυστυχία. Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνο ποῦ πέσει σὲ χέρια ἄσχημα γυναῖκας.

Λοιπόν. Τὸ Ἀρσάκειο, εἶναι τὸ μόνον κατάστημα στὴν Ἑλλὰς, ποῦ μαθένουν τὰ κορίτσα μας λίγα γράμματα καὶ λίγη ἀνατροφή. Εἶναι, σὰν νὰ λέμε, τὸ *φλογερὸ καμίνι* τῶν γυναικῶν.

Αὐτὰ τὰ κορίτσα ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο, αὔριο θὰ γίνουν καθὼς καὶ ἄλλοτε εἴπαμε, μητέραις, νοικοκυράδες, δασκάλαις καὶ χίλια δυό. Ὅταν λοιπὸν δὲν ἔχουν ἀνατροφή, ὅταν ἔχουν κακὴ ἀνατροφὴ, τί ἀνατροφὴ θὰ δώσουν στὰ παιδιά τους; Δὲν θὰ μᾶς κερατώσουν;

Ξέρετε, ὅτι μιὰ φορὰ, θαρρῶ στὰ 54, ὅτι συνέβηκαν κᾶτι κακουργήματα μέσα στὸ Ἀρσάκειο, ὥστε εὑρέθηκαν 8 κορίτσα ξεπαρθενεμένα.— (Νὰ τὰ λέμε καὶ νὰ μὴ ξεροκοκκινίζωμε)— μὲ ἕνα τρόπο φρικτὸ, ποῦ δὲν πάει ὄχι ἡ πέννα μου, ἀλλ' οὔτε τὸ μυαλό μου νὰ σᾶς τὸ πῶ.

Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ ὅσα προχθὲς τὴ Κυριακὴ σᾶς ἔγραψα, ποῦ ἔγινε ἡ συνέλεψις τῶν μελῶν καὶ κομματιῶν τοῦ Ἀρσάκειου γιὰ νὰ βγάνουν τοὺς νέους σύμβουλους, ἔγινε τὸ ἀνάστα ὁ Θεὸς καὶ κόντεψαν νὰ παίξουν καὶ μπαστουνιαῖς καὶ νὰ δουλέψῃ γροθοπατινάδα ποῦ νὰ μὴ τοὺς χώριζαν τοὺς σύμβουλους, οὔτε τὰ χίλια ὀχτακόσα κορίτσα τοῦ Ἀρσάκειου.

Πρώτη φορὰ ἔγινε τέτοια πεισματάρικη συνέλεψις στὸ Ἀρσάκειο, καὶ πρώτη φορὰ μαζεύτηκαν 250 μέλη, ἐνῷ στῆς ἄλλαις ἐκλογαῖς μαζευόντουσαν μόλις 150 μοῦτρα.

Ἥρωας τῆς συνέλεψις ἀναδείχτηκε ὁ Κατσίμπαλις ὁ καπελᾶς, ὁ ὁποῖος ἐγύρεξε νὰ ἀναβληθῇ ἡ ἐκλογὴ γιὰ λίγαις μέραις, μέχρις ὅτου γίνουν ἐξέλεγξεις, περὶ τῶν συμβαίνωντων στὸ κατάστημα, ἀλλὰ ἡ πλειονοψηφία τοῦ Τρικούπη, δηλαδὴ ἐκεινῶνε ποῦ ἔχουν τὸ συμφέρο τοῦ νὰ γλείφουνε τὸ κόκκαλο, ἀπόρριψε τὴν πρότασι τοῦ Κατσίμπαλι, καὶ τὰ πάντα ἔγιναν πλακάκια, ὥστε ὁ Σίμος καὶ ὁ Ἀντωνιάδης ἐβασίλεψαν καὶ πάλι

Ἐγώ, ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ ἄλλο, παρὰ ὀλίγα στρογγυλὰ καθορὰ καὶ ξάστερα, γιὰ ὅσα συμβαίνουν στὸ Ἀρσάκει, ο στὸ αὐρινὸ φύλλο, καθόσον καὶ διότι δὲν πρόκειται νὰ γεμώσωμε καὶ τὸ βρωμόφυλλο σήμερα ὅλο γιὰ τὸ Ἀρσάκειο.

Θαρσεῖν χρὴ, ὁ λέγων τ' ἀλήθῃ, οὐ σφάλλει ποτέ.

Δηλαδὴ. Χρειάζεται θάρρος, καὶ ὁποιος λέγει τὴν ἀλήθεια, δὲν σφάλει ποτὲς».

Προκαλῶ

τὸν δόσαντα τὰς κατ' ἐμοῦ συκοφαντίας εἰς τὸ «Παληάνθρωπον» νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ τὸν ἀπαντήσω ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπο, ἄλλως τὸν ὀνομάζω συκοφάντην·

Σ. Γ. Χταζῆ Γεωργαρᾶς.

Σημ. «Παληανθρώπου». Αὐτὰ εἶνε μασκαροκαμώματα, *ἀτομικὰ*, εἰς τὰ ὁποῖα ἔπεσα σὰν τὸ χέλι, χωρὶς νὰ θέλω. Νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μὲ ξεφορτωθῆτε, καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ὁ μασκαρᾶς ποῦ ἀντιμάχεστε καὶ νὰ μὴ μοῦ γράψετε ἄλλοτες τίποτα, γιατὶ θὰ πᾶνε ἐκεῖ ποῦ ξέρετε.

Βρὲ μασκαρο Κορομυκλᾶ

διευθυντὴ τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου, γιατὶ δὲν πληρώνεις τοῦ σταμπαδόρους ποῦ ἔχουν δυὸ μήνους νὰ πληρωθοῦν; Πῶς θὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι; Κλέφτες θὰ γίνουν; Μήπως νομίζεις, ὅτι μὲ τὴ κατακράτησι τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων, ὅτι, θὰ κατορθώσῃς νὰ βγαίνῃς τὴ σπουδαία *Ἐφημερὶς* τοῦ ἀδερφοῦ σου, εἰς τὸ τυπογραφεῖο τοῦ ὁποίου στέλνεις κάθε βράδυ κἄμποσους ἐργάταις ἐχτάχτους τοῦ Ἐθ. Τυπ. καὶ δουλεύουν τὴ νύχτα;

Βρὲ μασκαράδες, ἀφοῦ δὲν εἴσαστε ἄξιοι νὰ κάνετε μιὰ δουλειὰ, γυρεύετε νὰ τὴν κάνετε εἰς βάρος τοῦ δημόσιου;

Τί πουλᾶ, μωρὲ ἡ *Ἐφημερίδα* τοῦ Κορομυκλᾶ μόλις τὴς τὴν καλλιτεχνεία καὶ τὰ πολλὰ γράμματα;

Τρακόσια της φύλλα.

Φτοῦ, ἀλὰ μπελὰ βερσίμεν.

Μ' αὐτὰ τὰ τούρκικα κοντεύω νὰ γίνω τοῦρκος, ἀφοῦ οἱ παπάδες μας κοντεύουν νὰ μᾶς κάνουν καὶ χωρὶς νὰ θέλωμε τέτοιους.

Η ΝΙΟΠΑΝΔΡΗ

Ἡ πρώτη βδομάδα τοῦ γάμου.

Εἴπαμε, ὅτι ὁ Μπούρπουλας ὅταν ἔφυγαν οἱ ἄλλοι πῆρε κ' αὐτὸς τὸ καπέλο του καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφυγε.

Στὸ δρόμο ποῦ πήγαινε ἤτανε ὅλο συλλογὴ γεμάτος καὶ ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του παραλαλῶντας σὰν παλαβός.

— Ἰδοὺ ἐγὼ με τόρα καμωμένος σὰν παντρεμένος ἄνθρωπος, διότι δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος μαζὺ μὲ τὸν ἑαυτό μου, ὅτι ἔχω γυναῖκα, χωρὶς νὰ θέλω ἐγὼ νὰ ἔχω. Νὰ τὴν ἀφήσω; Πῶς νὰ τὴν ἀφήσω, ποῦ δὲν μ' ἀφίνει; Διότι μὲ κρατᾶ; Καὶ πῶς μὲ κρατᾶ; Μὲ κρατᾶ, διότι μὲ κρατᾶ. Καὶ διατὶ νὰ μὲ κρατᾶ; Διότι μοῦχει ἐκείνη τὴ διαβολοπρογαμιαία δωρεὰ, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάολος ἐκεῖνον ποῦ τὴν πρωτοέβγενε. Τι ἀνάγκη ἔχω γώ, κύριε, νὰ κάνω προγαμιαίαις δωρεαὶς καὶ χαρίσματα, ἀφοῦ δὲν ἔχω ἀνάγκη;

Ἂν τὴν ἀφήσω, θὰ μοῦ πάρῃ τὴ δωρεὰ, καὶ ἔτσι ἐκτὸς ποῦ χάνω κι' αὐτὴ, χάνω καὶ τὴ δωρεὰ καὶ θὰ μὲ πάρουν καὶ γιὰ κορίτδο. Γιὰ νὰ σκεφθῶ καὶ λίγο καλλίτερα. Νὰ πάω σὲ δικηγόρο νὰ περιδιαγράψω τὰ κεφάλαια τῶν παθημάτων μου; Θὰ μ' ἀνοίξῃ κἄμμιὰ κάουζα ποῦ νὰ βαστάξῃ σαράντα χρόνια, ὥστε ποῦ νὰ σώσῃ νὰ ἦμαι ἐγὼ πεθαμένος, καὶ νὰ μοῦχουν καὶ τὰ κλυδόβα καμωμένα, ἡ δίκη ἀκόμα νὰ ἐξακολουθᾷ. Ἀρίνω πλέον ποῦ θὰ μὲ φάῃ πετσὶ καὶ κόκκαλο, καὶ ὅτι κάθε μέρα θὰ μοῦ γυρεύῃ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου. Αὐτοὶ οἱ δικηγόροι, ἀδερφοὶ, δὲν εἶνε δικηγόροι καθὼς κατάντησαν, εἶνε λησταὶ, ξεγυμνωταὶ, σουφρατζίδες, ἐνῷ ὑπερασπίζονται τὰ δίκαια τοῦ κόσμου, καταστρέφουν τὸν κόσμο.

Βρὲ τί τοὺς θέλομε τοὺς ἀβουκάτους; Ἐδῶ ἕνα κ' ἕνα κάνουν ἕνα. Μοῦφαγες τὸ δίκαιό μου; Σὲ πάω στὸ δικαστήριο, στόμα ἔχω, λαλιὰ ἔχω, λοιπὸν ἐκθέτω τὴν ὑπόθεσί μου, λέει καὶ ὁ ἀντίδικος τῆς δικαῖς του τῆς ψευτιαῖς, ἀκοῦν οἱ δικασταὶ τοῦ ἑνοῦ καὶ τοῦ ἀλλουνοῦ τὰ λόγια, συλλογίζονται καὶ ἀποφασίζουν, ὅ,τι τοὺς κατεβάσει τὸ κεφάλι. Τί τοὺς θέλεμε τοὺς δικηγόρους;

Γιὰ νὰ μᾶς τραβοῦν μόνον τὸν παρᾶ καὶ νὰ φαφλαταρίζουν τί λέει τὸ ἀθωμανικὸν δίκαιον, καὶ τί λέει τὸ Ρωμαϊκὸ, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάλος καὶ τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ τὸ Φραντζέζικο κ' ἐμένα μαζὺ μὲ ὅλα τὰ δίκαια τοῦ κόσμου, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τὸ δίκαιό μου

Τόρα ἂς σκεφτοῦμε καὶ ἀλλοιώτικα καὶ μὲ ἄλλο τρόπο. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι τὴν πέρνω . . . . τί νὰ ὑποθέσωμε ἀφοῦ τὴν πῆρα, καὶ ὄχι τὴν πῆρα ἀλλὰ μοῦ τὴ φόρτωσαν σὰν γαμαλίκα. Λοιπόν. Ἄσχημη δὲν εἶνε, καὶ ὄχι δὲν εἶνε ἄσχημη, ἀλλὰ εἶνε καὶ ὡραία, . . . μὴ μ' ἀκουσε κα εἰς . . . ἃ δὲν μ' ἄκουσε.

Σήμερα, ἀδερφὲ, δὲν εἶνε κἀνεὶς νὰ ἔχῃ ὡραία γυναῖκα, σοῦ ρίχνονται νὰ σοῦ τὴν φᾶν σὰν σκυλιὰ, σὰν λυσσασμένοι. Ἐκεῖνος ποῦ ἔχει ὄμορφη γυναῖκα, πρέπει νὰ τὴν κλειδώνῃ στὸ ὑπόγειο καὶ νὰ τὴν ἔχῃ καὶ δεμένη μ' ἀλυσίδες, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τοῦ τὴ κλέψουν.

Ἂς ἦναι, ὥστε εἴπαμε ὅτι ἡ Περμαθούλα εἶνε ὄμορφη, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ περάσω τὴ ζωή μου κἄπως εὐχάριστα. Ξέρει καὶ κάμποσα γραμματάκια, εἰς τρόπον ὥστε, μπορεῖ νὰ μὲ βοηθῇ καὶ στὸ γράψιμο, καὶ γιὰ νὰ σπούδασε

Ὁ Αὐγερινὸς ἀγγαλιάζει τὴν ἐξουσία τοῦ Τρικούπη.

στὸ Ἀρσάκειο, θὰ πῇ, ὅτι θὰ ἐσπούδασε καὶ τὴν οἰκονομία τοῦ Ζήγουρα, ὥστε θὰ ἦναι καὶ οἰκονόμα, καὶ ἂν δὲν ἦναι τὴν κάνω καὶ γίνεται. Ὅσο γιὰ τὴ προγαμιαία δωρεά, τὴν βάζω καὶ μοῦ κάνει ἕνα ἀντιδωρητήριο καὶ μοῦ τὴ χαρίζει καὶ τὴν πέρνω πίσω.

Ἡ Περμαθούλα γιὰ τὸ θέατρο.

Πάει καλά. Τόρα ἂς γυρίσω πίσω νὰ μὴ μὲ περιμένει, ὡς καθὼς καὶ μοῦ τὸ εἶπε. Τὸ κερατοκόριτσο δὲν ξέρω τί μοῦ βρῆκε καὶ μ' ἀγάπησε τόσο. Ἀλλὰ, ξέρω γώ, θὰ κατάλαβε τῆς δυνάμεις μου. Ἂν εἶμαι βαρβάτος ἄνδρας.... Μπρρούού! Μωρὲ, χλυμεντρίζω σὰν ἵππος θυλημανὴς, ποῦ

Σοκομαῖζο τῶν συμφιλητικῶν νοσημάτων.

Ἔτσι ὀνομάζεται ἕνα σοκομαῖζο ποῦ εἶνε κεῖ κάτω στὸ Γκαζ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖο θεραπεύονται ἡ πάσχουσαις γυναῖκες, ἢ λεγόμεναις κοιναῖς.

Τὸ μωρὸ Τρίτο κόμμα μεγάλωσε καὶ μᾶς περγελᾷ.

λέει καὶ ὁ Χρυσόστομος. Ξέρω, ἡ γυναῖκες θέλουν ἄνδρες σὰν βουκεφάλους, δηλαδὴ, ἔτσι μεγαλόσωμους. Ἐμπρός. Σπίτι τόρα, νὰ δοῦμε τὸ νοικοκυριό μας.

Αὐτὰ λέγοντας ὁ Μπούρμπουλας ξεκίνησε καὶ γύρισε πίσω νὰ πάῃ στὸ σπίτι του· φτάνει καὶ μπαίνει μέσα καὶ βρίσκει τὴ Περμαθούλα ντυμένη γιὰ νὰ βγῇ ἔξω. Ἤτανε ἑφτὰ ἡ ὥρα τῆς νύχτας.

— Καλησπέρα, τῆς λέει μὲ γλυκὸ καὶ τρυφερὸ τρόπο, Περμαθούλα μου, τί κάνεις πουλάκι μου, μοῦ ντύθηκες τὰ νυφικάτικά σου. Ὤχ, ὄμορφη ποῦ εἶσαι. Ἔλα τριγονάκι μου, ἔλα φῶς μου, ἔλα ψυχή μου, νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα φιλάκι παρθενικὸ καὶ νυφικάτικο. Ἔλα.

— Ὤ, καλησπερούδια του, κύρε Μπούρπουλα, σὲ περιμέναμε νὰ φάμε καὶ ἐπειδὴ ἄργησες ἐφάγαμε. Κάθισε σὲ καλὴ ὥρα ἥρθες.

— Μὰ πῶς μοῦ μιλᾶς ἔτσι ψυχιά;

— Ἐγώ, ποτὲς, ἔχεις λάθος. Κάθισε τόρα θὰ ἔρθῃ καὶ ὁ κουμπάρος νὰ μὲ πάρῃ νὰ πᾶμε στὸ θέατρο τ' γαλλικό.

— Θέατρο; Ποιὸ θέατρο; Καλὲ στὴ πρώτη βραδειὰ τοῦ γάμου μας θὰ πᾶς στὸ θέατρο, ἐνῷ ἀπόψε ἔχομε τόση δουλειὰ, νὰ κυττάξωμε πῶς θὰ τακτοποιήσωμε τὰ οἰκονομικὰ τοῦ σπιτιοῦ μας, πῶς . . .

— Οὔ, γι' αὐτὰ ἔχομε καιρό. Αὐτὰ εἶνε δουλειὰ τῆς δούλας.

— Ποιᾶς δούλας; Ἡ δούλα θὰ μᾶς διοικήσῃ τὸ σπίτι;

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα. . . Ἐγὼ τουλάχιστο, καιρὸ δὲν ἔχω νὰ σκοτίζωμε γιὰ τέτοια ψιλολογήματα.

Αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τῆς κοινωνίας, καὶ ὁποῖον θὰ ἤτανε ἔγκλημά μου ἂν δὲν σᾶς τὸ περιδιαγράψω μὲ πολλὰ λόγια, γιατὶ μπορεῖ νὰ μοῦ πῆτε;

Νὰ ὁ μασκαρᾶς, δὲν ἔχει νὰ γράψῃ πίποτα καὶ πηγαίνει καὶ τρίβεται στῆς παστρικαίς.

Κατ' εὐτυχίας, ἔχω τὸ κουτελό μου καθαρό, καὶ μπορῶ νὰ γράψω γιὰ κάθε δουλειὰ μὲ παστρικὸ κουτελό.

Καὶ σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ζήτημα ἀπάνω ἔχομε νὰ κάνωμε μιὰ μικρὴ κουτοφιλοσοφία. Λοιπόν:

Ἀπὸ δὼ καὶ κάμποσα χρόνια ἄρχισε νὰ πέρνῃ, ὡς κακῶς εἴπαμε ἡ Ἀθήνα τὴν κάτω βόλτα στὴ διαφθορά. Ἕνεκα τούτου ἄρχισαν καὶ ἔγιναν, καὶ ὑπάρχουν, χίλια δυὸ ἄχρεια ξενοδοχεῖα, καταστήματα, μπυραρίαις καὶ, καὶ, εἰς τὰ ὁποῖα μέσα συμβαίνουν χίλιαις δυὸ μασκαροδουλειαίς,

Ἕνας μοῦγραψε πρὸ μηνῶν, ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ νὰ ὑπάρχουν τοιοῦτα καταστήματα, διότι ἡ κοινωνία τὰ ἀπαιτᾶ, ἕνεκα τοῦ αὐξάνεστε καὶ πληθύνεστε.

Πάει καλὰ. Σύμφωνοι. Καὶ κάπᾶς ἔγινες Κώστα, νὰ συνειγορᾶς καὶ συνιστᾶς τὴ διαφθορά; Ἔτσι τόφερε ἡ κατάρα; Δέχομαι τὸ λοιπὸν, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν τέτοια καταστήματα διαφθορᾶς. Ἀλλὰ ἔλατε τώρα νὰ τὰ ποῦμε καὶ λίγο μυστικὰ, νὰ μὴ μᾶς πέρνουν χαμπάρι καὶ ἡ γυναῖκες μας, διότι αὐτὰ ποῦ θὰ σᾶς πῶ εἶνε περὶ διαντροπῆς.

Στὴν Ἀθήνα, (μυστικὰ καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν), ὑπάρχουν τρακόσαις δημόσιαις γυναῖκες (ἀριθ. 300), δηλωμένες. Διακόσαις πενῆντα ἀδήλωτες (ἀριθ. 250), καὶ *δύο χιλιάδες* (ἀριθ. 2,000), μυστικαῖς ἢ ὁποίαις περνοῦν γιὰ τίμιας, διότι τοὺς κάνουν τὸ *ρουφιάνο*, (αὐτὰ δὲν εἶνε, κύριοι, αἰσχρότητες, εἶνε ἡ ἀλήθεια ζάστερη, καὶ μοῦ εἶνε ἀδιάφορο πρὸς τὸν κύριο *Φάει Κουλοὺρ*, ἂν μοῦ πῆτε δὲ, ὅτι αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ γράφωνται γιατὶ εἶνε ἄχρεια κ' ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ, ὅτι πρέπει νὰ γράφωνται, γιὰ νὰ συμμαζευτοῦν πρὸς σωτηρία μας, ὅπως καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως τώρα) στὸ προκείμενο τῆς κουβέντας. Ὀθεν σας.

Ὁμιλῶ πρὸς ἐσᾶς τοὺς ἄντρας, καὶ παρακαλῶ τῆς γυναῖκες αὐτὰ ποῦ γράφω νὰ μὴ τὰ διαβάσουν, ἐκτὸς ἂν θέλουν νὰ τ' ἀναγνώσουν, καὶ τὰ μάθουν ἀπόξω σὰ κατήχησι.

Ἡμεῖς λοιπὸν οἱ ἄντρες, νέοι, γέροι καὶ μισόκοποι, εἴμαστε ἄντρες, καὶ δηλαδὴ, μᾶς ἀρέσουν ἡ γυναῖκες, ὅπως καὶ 'μεῖς ἀρέσουμε σ' αὐταῖς. Αὐτὰ εἶνε ἀμοιβαῖα τὰ πράγματα. Πάει καλά. Αὐτὸ εἶνε ἕνα πασίγνωστο πρᾶγμα. Τάμπολυ καλὰ, μέλι τραχανά. Ἡμεῖς ὅμως οἱ ἄντρες, εἴμαστε καὶ κομμάτι λιμάριδες, (τί νὰ κάνωμε ποῦ ἔτσι μᾶς ἔκανε ὁ Θεὸς, ἡ **Φύσις**), λοιπὸν δὲν ἀρκούμαστε στὸ δικό μας, στὸ ἔχει μας στὴ περιουσία μας, ἀλλὰ θέλομε νὰ φᾶμε καὶ τ' ἄλλου νοῦ τὸ πρᾶμα, ἕνεκα τῆς λιμαροσύνης αὐτῆς πέφτομε σὲ κακαῖς σφράταις. Μεθοῦμε, καὶ πάμε σὲ ξένα σπίτια, ἀντὶς νὰ πᾶμε στὰ δικά μας; πᾶμε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς *Σφαίρας*, στῆς πρώην *Ἀκροπόλης*, ποῦ εἶνε κεῖ στὴ *Ρόμβη* = (Ἀληθινὰ, σταθῆτε σεῖς οἱ νέοι, νὰ σᾶς πῶ, τί ἔπαθε ὁ Ροῦφος, ὄχι ὁ ὑπουργὸς, ὁ ἀδερφός του, μέσα στὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ, ἐπλήρωσε γιὰ ἕνα κοιμησιὸ 70 δραχμαῖς. Σᾶς ἀρέσει; Πηγαίνετε καὶ σεῖς). = καὶ τὴν παθένομε; Πέρνομαι γιὰ μιᾶς στιγμῆς γοῦστο, ἀσθένειας διὰ βίου ζωῆς, παθαίνουν ὕστερα ἀπὸ αὐταῖς τῆς ἀσθένειαις ἡ γυναῖκες μας, γενοῦμε παιδιὰ παθιάρικα καὶ μᾶς πεθαίνουν τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, καὶ τέλος πάντων καταστρεφόμαστε γιὰ τὸ τίποτα.

Βρὲ, ὁ Σόλωνας, ὁ πρῶτος νομοθέτης τῆς Ἑλλὰς εἶπε μ' ἕνα λόγο στοὺς νόμους του:

Εἷς, μιᾶ.

Τὸ ὁποῖο ἄρθρο τοῦ νόμου τοῦ Σόλωνα θὰ 'πῆ, ὅτι κάθε ἀρσενικὸς ἄντρας πρέπει νὰ πέρνῃ μιὰ θυληκιὰ γυναῖκα.

Ἕνας δὲ μιὰ ἀγαλογᾶ.

Αὐτὸ τὸν νόμο τοῦ Σόλωνα τοῦ Ἀθηναίου τὸν ἔκλεψε καὶ ὁ Χριστὸς ποῦ εἶξερε, ἂς ἤτανε καὶ ἑβραῖος, τὰ ἑλληνικὰ ἀρσὶ, καὶ ἐδίδαξε στὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι κάθε ἄντρας πρέπει νὰ πέρνῃ μιὰ γυναῖκα.

Σταθῆτε ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ κουβέντα μας νὰ σᾶς κάνω καὶ μιὰ ἄλλη μικρὴ τυφλοσοφία, νὰ σᾶς πῶ δηλαδὴ, ὅτι ὁ Χριστός μας ἤτανε κλέφτης τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτη. Γιατί; Διότι. Ὅσαις φιλοσοφίαις εἶπε ὁ Σωκράτης, τῆς εἶπε καὶ ὁ Χριστός. Ὁ Σωκράτης δὲν θέλησε νὰ γράψῃ ὅσα ἐδίδασκε, καὶ τὰ ἔγραψαν οἱ μαθηταί του. Καὶ ἄμα τὸν ρώτησαν, γιατί, Σωκράτη αὐτὰ ποῦ διδάχνεις, δὲν τὰ γράφεις κιόλας,— κπάντησε ὁ Σωκράτης,— διότι βλέπω, ὅτι τὸ χαρτὶ εἶνε πιὸ κριβὸ ἀπὸ κεῖνα ποῦ θὰ σᾶς γράψω.

(Θὰ ἤτανε, φαίνεται καὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο κάνένας χαρτοπώλης Ἀντωνιάδης, ὁ ὁποῖος μὲ μαδᾶ ὡς τὸ κόκκαλο, μὲ τὸ σήμερα ἔχω χαρτὶ καὶ αὔριο δὲν ἔχω), τί λέγαμε; Ἀ ναί. Ὅπως, λέω ὁ Σωκρατης ἔβανε καὶ ἔγραψαν οἱ μαθηταί του Πλάτων καὶ οἱ ἄλλοι ὅσα ἐδίδασκε, τὰ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Χριστὸς, ἔβανε δηλαδὴ καὶ ἔγραψαν οἱ μαθηταίς του, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ θαυματουργοί, (μόλον ὅτις ἐγὼ δὲν εἶδα νὰ μοῦ κάνουν κάνένα θάμα, καὶ νἀρθοῦν νὰ μοῦ χαλάσουν τὸ ταβάνι σὰν τὸ Χριστὸ, καὶ μοῦ ρίξουν κάμμιὰ σακκούλα λίραις στὴ κάμαρη, γιὰ νὰ τοὺς ἀνάψω κάνένα κερὶ τὴν ἄλλη, ἀλλ' ἂς ἦναι καλὰ οἱ ἀνθρῶποι, ὅταν ὁμως ψοφήσω καὶ πάω κάτω, τὰ βρίσκομε), = τὰ εὐαγγέλια διὰ τοῦτου ἕνεκα τοῦ λόγου φέρ' εἰπεῖν, εἶπε ὁ Λάτας, τὸν Σωκράτη Προαπόστολο τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλος Μακράκης πάλι αὐτὸς, ποῦ ἂν πήγαινε στὴν ἑταιρία τοῦ Βλακο-Λεκατσᾶ, θὰ ἤτανε στῆς χειρονομίας ἀπάνω μπὰς τσκρλατάνος, θέλω νὰ πῶ, τεχνίτης.

Οὐχοῦ, ποῦ ξεφύγαμε. Ἡμεῖς εἴπαμε νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸ νοσοκομεῖο τῶν Συφιλιτικῶν νοσημάτων καὶ πέσαμε σὲ φιλοσοφίαις τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἤθελα κάτι νὰ σᾶς πῶ καὶ δὲν σᾶς εἶπα τίποτα. Ἀλλὰ, φίλτατοι φίλοι, τὸ ζήτημα εἶνε ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα, καὶ δὲ' αὐτὸ ἂς ἀναβάλωμε σὴ σύζήτησι διὰ τὴν ρύριο τῆς ἐπιούσης, ἔδὰ νὰ φτάσωμε στὸ συμπέρασμα τῆς ὁμιλίας μας.

Λοιπὸν στὸν ἐπὶ τοῦ παρόν καὶ ἀκολουθῆ στὸ αὔριανὸ φύλλο, γιατὶ τὴ κάτω συμφωνία μας θὰ σᾶς τὸν βγάζω τὸν «Παλιάνθρωπο» τεσσεράκις τῆς ἑβδομάδος.

Ὅπου βρίσκει καὶ πορεύεται

τόφλα του κι' ἂν, παντρεύεται.

Τὸ Πολυτεχνεῖο ἔγινε γιὰ νὰ μαθένουν κάμμιὰ ψωροτέχνη οἱ νέοι, γιὰ νὰ ζήσουν ἔπειτα ὡς ἀνθρῶποι, ἀλλὰ δὲν ἔγινε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἔγινε γιὰ ἄλλο, γιὰ νὰ ὀνομάζεται καὶ ἕνας μασκαρᾶς *Διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου*, μεγάλος γάδαρος, νὰ χτυπᾷ τὸ παρᾶ, πιὸ μεγάλος γάδαρος, καὶ νὰ πέρνῃ καὶ κάνένα παράσημο, γιὰ νὰ ἦναι γάδαρος τῶν γαδάρων καὶ βασιλέας τῶν ὄνων τῶν γαϊδουριῶν.

Ἀπάνω στὰ γαϊδούρια ποῦ ἔπεσε ὁ λόγος, σᾶς λέω, ὅτ καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ μηχανουργείου τοῦ Πολυτεχνείου ἔκανε τὸ ἐργοστάσιο γαϊδουριῶνα, διότι μέσα στὸ ἐργοστάσιο ἔχει ὁι γάδαρος τὸ γάδαρό του καὶ τρώει τ' ἄχυρα ποῦ τρώει καὶ αὐτός, ἀφίνομε πλέον ποῦ τὰ ἀπὸ πίσω λιβάδια τοῦ Πολυτεχνείου τὰ ἔκανε ἀμπέλια καὶ χωράφια σπαρσίματος γρασιδιῶν, γιὰ νὰ βόσκῃ ὁ γάδαρος τοῦ γαδάρου Κυριακοῦ.

Ἰδοὺ, κύριοι, ὁ προυρισμὸς τοῦ Πολυτεχνείου. Γαϊδουροστάσιον.

Αὔριο εἶνε τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ζητήματα.

— Πῶς; πῶς;

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγο του ὁ Μπούρπουλας καὶ νὰ καὶ μπένει μέσα βιαστικὸς ὁ κουμπάρος του, ἐκεῖνος ὁ κομψευόμενος νέος καὶ λέει στὴ Περμαθούλα, χωρὶς νὰ καλησπερίσῃ τὸν Μπούρπουλα.

— Ἐμπρὸς ντὲ μοναζέλ, ἰδοὺ τὸ μράτσο μου, μᾶς περιμένει ἡ ἁμαξα.

— Ἐμπρὸς, ἀπάντησε καὶ ἡ Περμαθούλα, καὶ τὸν πῆρε ἀλαμπρατζία καὶ ἔφυγαν ἀφήσαντες μάρμαρο τὸν Μπούρμπουλα, ὁ ὁποῖος πῆγε νὰ σκαρταδέψῃ.

Ἡ ἄλλαις κωμωδίαις αὔριο, καὶ τὸ τέλος τὸ σάββατο.